Libor Vondráček v ostré debatě na CNN Prima NEWS: ebola, očkování, Ústava i sudetoněmecký sjezd

23.5.2026 - Libor Vondráček | Strana svobodných občanů

Vondráčkův spor o Brno.

V pořadu 360° na CNN Prima NEWS Libor Vondráček byl akrérem debaty o sudetoněmeckém sjezdu v Brně, který rozdělil nejen politiky ve studiu, ale i veřejnost. Jeho vystoupení bylo postavené na důrazu na historickou paměť, respekt k Benešovým dekretům a kritice toho, že se z celé akce podle něj dělá větší smírčí gesto, než jaké ve skutečnosti je. Zároveň bylo patrné, že Vondráček nechce téma bagatelizovat, ale naopak mu přikládá zásadní politický význam. V konfrontaci s Janem Jakobem a Martinem Dvořákem tak působil jako politik, který drží pevnou linii a neuhýbá z ní ani pod tlakem.

Vondráček odmítal představu, že jde jen o nevinné setkání krajanů nebo o kulturní akci bez širšího dopadu. Podle něj je podstatné, pod jakou hlavičkou se sjezd koná, kdo jej podporuje a jaké postoje dlouhodobě zastává sudetoněmecký landsmanšaft i lidé kolem něj. Právě zde se opakovaně dostával do sporu s opozičními hosty, kteří tvrdili, že podobné konání v Brně vztahy s Německem zbytečně poškozuje. Vondráček naopak trval na tom, že pokud někdo z německé strany sahá po zpochybňování Benešových dekretů, česká strana nemá povinnost takovou akci vítat.

Spor s Jakobem

Nejtvrdší střet přišel s Janem Jakobem z TOP09. Jakob Vondráčkovi vyčítal, že „zhnědnutí“ Svobodných ve spojení se SPD je čím dál viditelnější a že koalice přenesla do sněmovny zbytečné emoce. Tvrdil, že právě vládní většina rozdmýchala situaci tím, že vůbec přinesla usnesení na plénum, čímž podle něj přikladla pod kotel nenávisti. Vondráček proti tomu namítal, že pokud se v Česku koná sudetoněmecký sjezd a někteří čeští politici jej podporují, je naprosto legitimní, aby na to sněmovna reagovala politickým stanoviskem.

V debatě s Jakobem Vondráček opakovaně zdůrazňoval, že problém není ve smíření jako takovém, ale v tom, že smíření nemůže znamenat zapomnění nebo souhlas s historickými nároky, které podle něj sudetoněmecký landsmanšaft nepřímo či přímo nese. Když Jakob tvrdil, že organizace už dávno svůj nárok na Benešovy dekrety opustila, Vondráček tomu nevěřil a připomínal, že v jejich názvu i historickém vývoji je stále přítomná snaha vracet se k poválečnému uspořádání. Tím se dostal do role politika, který nechce připustit, aby se debata zúžila jen na slova o smíření bez obsahu.

Jeho argumentace přitom nepůsobila jen jako obrana symbolického gesta, ale jako snaha připomenout, že český stát má právo hájit svou historickou interpretaci. Vondráček v tomto bodě nemluvil přehnaně pateticky, spíše věcně a až tvrdě. To mu ve výsledku pomohlo, protože vedle emotivních výpadů Jakoba působil klidněji a srozumitelněji. Nešlo o vítězství v televizním duelu v absolutním smyslu, ale o to, že Vondráček udržel konzistentní a čitelnou pozici.

Střet s Dvořákem

Podobně ostrý, ale o něco méně osobní byl střet s Martinem Dvořákem. Ten celou kauzu kolem sjezdu označoval za nedůstojné divadlo, které poškozuje prestiž České republiky i vztahy s

Německem. Vondráček na to reagoval tím, že právě někteří čeští politici, kteří akci podporují nebo ji minimálně omlouvají, nesou podle něj odpovědnost za vyhrocení situace. Tím se snažil přesměrovat debatu od samotných protestů k tomu, kdo akci umožnil a kdo ji podle něj posunul do roviny politického symbolu.

Dvořák mu vyčítal, že plete dohromady historické křivdy, současnou politiku a zahraniční vztahy. Vondráček ale trval na tom, že pokud německé politické subjekty nebo jejich partneři dlouhodobě otevírají otázku Benešových dekretů, není možné očekávat, že česká strana bude mlčet. Z tohoto pohledu působil jako politik, který se snaží hájit český zájem i za cenu, že bude označen za tvrdšího či méně smířlivého. Zároveň se ale nesnažil popřít potřebu klidu a smíru, jen mu dal jasné hranice.

To bylo patrné i ve chvílích, kdy se debata zvrhla do ostrých výměn o tom, kdo „škrtl sirkou“ a kdo rozdmýchává emoce. Vondráček si stál za tím, že nevládní i vládní aktéři v Brně sami vytvořili situaci, která vyvolala odpor. Tím si vysloužil odpor části studia, ale zároveň působil jako někdo, kdo se nebojí říct nepříjemnou věc přímo. Právě tato přímost byla jedním z důvodů, proč jeho vystoupení vyznělo pro něj příznivěji, než kdyby se jen vyhýbal ostrým formulacím.

Celkové vyznění

Vondráčkovo vystoupení v 360° nebylo postavené na efektních gestech, ale na pevném postoji. V debatě o sudetoněmeckém sjezdu se držel jedné linie: český stát má být opatrný, nemá legitimizovat akce, které podle něj zpochybňují historické uspořádání, a smíření nesmí znamenat, že se přestanou připomínat poválečné souvislosti. Tím si vytvořil pozici politika, který mluví srozumitelně a s jasným hodnotovým rámcem.

Současně ale platí, že jeho vystoupení nebylo bez slabších míst. V některých pasážích byla jeho argumentace až příliš tvrdá a mohla působit jako zbytečné přitvrzení, zvlášť ve chvíli, kdy se debata překlápěla do emocí. Přesto právě v kontextu celého pořadu vyzněl jako jeden z mála hostů, který neztratil nit a nepůsobil rozpačitě. Vedle Jakoba a Dvořáka, kteří na něj tlačili z pozice důrazu na smíření a vztahy s Německem, si Vondráček udržel konzistenci i vlastní tón.

Výsledný dojem je tedy spíše příznivý. Ne proto, že by měl Vondráček ve všem pravdu, ale proto, že dokázal svůj postoj obhájit bez vnitřních rozporů a bez toho, aby se rozpadl pod tlakem oponentů. V televizní debatě, kde často rozhoduje spíš styl než detailní argumentace, to pro něj znamenalo důležitý bod navíc.

https://svobodni.cz/video/libor-vondracek-v-ostre-debate-na-cnn-prima-news-ebola-ockovani-ustava-i-sudetonemecky-sjezd